kas omma ſärgi hännaſt hea tükki wälja ja wiskas ſedda jutide näggematta nende kambri laua alla. Kui judid hakkaſid omma rahha öhtul walmis pannema, ſiis pudus neil kotti ja wõtſid ſelle kaltſo laua alt ja mäſſiſid 100 taalerid ſeñna ſisſe ja piſtſid omma laeka. Teiſel hommikul tõstis hulkuja kärra, et temma käeſt luggematta hõbbe rahha olli warrastud, mis temmal ſärgi-hänna ſees olnud. Maea perremees, kes omma maea ei tahtnud lasta teotada, ſatis kohto järrele, ſeſt ſü langes nende kahhe judi peäle. Jutide asjad otſiti läbbi ja leiti rahha ſärgi hänna ſeeſt, mis hulkuja ſärgi auko paſſis ja kuida kaebaja ſedda enne olli üttelnud. Et judid ennaſt kül wabbandaſid ja Jummala nähha andſid, ſiiski olli tunnistus ommeti ſelge. Kelm ſai rahha kätte ja läks omma teed ja judid pandi wangi!

Teiſel päwal, kui kelm jubba olli kaddunud, kirjutas temma kohtule ſeſt luguſt taggaſi, ja ütles Israeli mehhed ilmaſüta ollewad ja pallus, et kohhus ſedda piſſukeſt lada nalja temmale andeks annaks, et temma ſelläbbi on tahtnud judid, kui ka kohhut, targemaks tehha, teiſt korda parreminne järrele kulata ja omma ette wadata, et lada aeal kegi ei pea omma rahha teiſele näitama, olgo temma ſurem, kui ſõbber.

Kül ilmas laia lada peal,
On mitto tarka kelmi ſeal,
Kes ahwatleb ſeal ſõnno ſuuſt
Ka ſinna tohm, kui olled puuſt,
Ei tea weel, mis petja wiis,
Waat, pettetud ſa olled ſiis;
Ma ütlen ſõbber, uſſo mind,
So kitus ſaab ſeal petma ſind!

Kes rohkeſt ſaab, ſe ennam tahhab.

Üks Saks- ja üks Prantslane reiſiſid mõllemad Berlini liñna. Te peal, posti wankril, aeaſid mõnneſt asjaſt jutto, ja nenda tulli jut ka Berlini-liñna tõmeeste peale. Prantslane ütles: „Se on immelik, kui ſa Berlini tõ-